

Abonamentele

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună
mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr.,
 $\frac{1}{2}$ an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

$\frac{1}{4}$ an 10 fr., $\frac{1}{2}$ an 20 fr., 1 an 40 fr.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

Insertiunile

Un șir garmond prima dată 7 cr.,
a doua oară 6 cr., a treia oară 5 cr.,
și timbru de 30 cr.

Redacțiunea și Administrațiunea:
Sibiu, strada Cisnădiei Nr. 3.

Se prenumără și la poste și librării

Un număr costă 5 cr.

Epistole nefrancate nu se primesc.
Manuscripte nu se înapoiază.

Sibiu, 16 Februarie st. v.

„Pester Lloyd“ revine în numărul dela 24 Februarie asupra procesului de presă al „Tribunei“ și se încearcă a pune în evidență „*spiritul de toleranță*“ al actualului guvern în ceea-ce privește limba oficială a deosebitelor instanțe judecătorești.

„Este un lucru firesc, — urmează apoi, — pe care e de prisos a-l mai dovedi, că se cere dela ori-și-ce avocat să scie neapărat limba maghiară și că în toate cauzele judecătorești, care se poartă prin intervenirea unui avocat, singură limba maghiară este în us; și tot atât de firesc lucru este, că la pertractările cauzelor penale procurorul se folosese față cu tribunalul de limba maghiară, că se cere, ca și apărătorii să se folosească de ea, că hotărârile judecătorești se publică înainte de toate în limba maghiară.“

Toate aceste nu sînt de loc nisce lucruri atât de firești, încât să fie de prisos a le mai dovedi.

Înainte de toate nu așa am înțeles noi lucrurile atunci, când s'a inaugurat regimul constituțional în Ungaria, nu astfel au fost promisiunile, ce ni s'au făcut de Maghiari, nu astfel dăde legea pentru naționalități.

Vorba era, ca noi Români să fim judecați de judecători, care știu limba noastră, cunosc obiceiurile noastre, au obligata bunavoință față cu noi și ne dau toate hotărârile în limba noastră. Prea puțin ne pasă, dacă avocatul scie ori nu limba maghiară, ținem însă, ca el să ne susțină cauza în limba noastră.

Prea puțin ne pasă, dacă procurorul scie ori nu limba maghiară, ținem însă, ca el să susțină acuzarea contra unui Român în limba românească.

Așa am înțeles noi lucrul și așa îl înțelegem și acum.

Judecătorii au fost așezate, ca să ne servească pe noi, ele se întrețin din roadele muncii noastre și nu ne vom pute nici odată împăca cu gândul, că în țeara noastră trebuie să vorbim prin mijlocirea unui „*talmaciu*“ cu judecătorii noștri.

Dar' așa hotărăse legea.

Prea bine! să presupunem chiar, că așa hotărăse legea: ne supunem, — dar' nu ne împăcăm în noi înșine și nu vom înceta nici odată a stăruî să se facă altă lege, vom pândi ocaziunea potrivită spre a determina pe cercurile hotărâtoare să ne împăce.

Sîntem în țeara aceasta preste două și jumătate milioane de suflete, mii și mii de piepturi pentru apărarea țării, sute de mii de brațe, care muncesc, ca să întrețină aparatul puterii publice; ni se cer jertfe de sânge și jertfe mari de avere: în schimbul acestor jertfe cerem să ni se dea judecători, care ne înțeleg și pe care îi înțelegem noi.

Altfel se stîrnesce în noi pornirea de a refuza jertfele ce ni se cer.

Și nu sîntem noi singuri în statul ungar.

Două treimi aproape din cetățenii patriei noastre sînt oameni, cărora li se face

o mare nedreptate prin impunerea limbei maghiare până chiar și la judecătorii de prima instanță.

Și de aceea este nenorocită tendința de a crea în statul ungar stări analoge cu cele din Germania, din Franța, din Italia, din România și în genere în state cu caracter exclusiv național: Ungaria este și trebuie să rămână un stat poliglot, care nu se poate susține decât prin satisfacerea intereselor legitime ale tuturor elementelor ce-l compun.

Concesiunile, — dăce însă „Pester Lloyd“, — ce li s'au făcut în această privință deosebitelor naționalități, merg atât de departe, încât nu mai pot să fie lărgite, fără vătămarea intereselor justiției și fără ca statul ungar să se lapede de el însuși.“

Statul ungar?!

Cine e acest stat ungar, care face „concesiuni“ prea mari? cui a făcut concesiunile? De ce ar trebui să se lapede de sine însuși?

Pe cât scim noi, stat ungar sîntem și noi, stat ungar sînt și concetățenii noștri germani și cei slovaci și cei sârbi, chiar și cei croați: nu înțelegem, cum noi înșine putem să ne facem tot nouă înșine concesiuni, cum statul, din care noi facem parte, să lapede de sine însuși, când se manifestă în organizarea lui voința noastră.

„Pester Lloyd“ vorbește ca și când statul ar fi națiunea maghiară, ear' noi am fi nisce străini în țeara aceasta, cari cerem grația „statului“ și plătim contribuțiunea de sânge și de avere numai drept o chirie către națiunea maghiară, proprietarul casei, în care ne adăpostim.

Apoi nu este așa!

Ungarie sîntem și noi, ba sîntem mai ales noi, căci Maghiarii se simt mai mult Maghiarie, și națiunea maghiară trebuie să scie, că ea singură nu susține acest stat și nu-l va pute susține nici pe viitor, dacă nu va scie să se câștige și pe noi pentru timpurile grele.

Este ușor a dăce acum, că „statul“ nu mai poate lărgi „concesiunile“ făcute „naționalităților“: mîne însă ori poimîne pot să fie nisce împregiurări, în care și naționalitățile vor crede, că le este și lor ușor a dăce, că nu mai pot face „concesiuni“.

Și ar fi poate în interesul statului ungar, ca încă din vreme să li se iee naționalităților pofta de a rostî în anumite împregiurări acest „*non possumus*“.

E lucru foarte comod să fii în timp de pace „stat“, cu majoritate în parlament, cu câteva sute de mii de baionete la dispozițiunea ta și să dăci „nu vrem, fiindcă nu vrem!“

Dar' situația se poate schimba, majoritatea parlamentară se poate risipi, sutele de mii de baionete pot să ajungă a ave altă treabă decât pe aceea de a susține voința „statului“ față cu „naționalitățile“; atunci apoi și aceste ar pute să dăci: acum nu voim noi, fiindcă nu mai voim!

De aceasta, precum se vede, cercurile reprezentate de „Pester Lloyd“, nu se tem: au puterea, și socotesc că e de prisos să-și mai dea silința de a câștiga, pe lîngă putere, și simpatiile noastre.

Noi ne temem însă și, fiindcă ne temem și am dorî, ca temerile noastre să nu se realizeze, le spunem noi, că Români vor să aibă judecători, cari știu limba lor și le dau tot în limba lor hotărârile judecătorești, și să le mai adăugăm și vorba cea mare, că o vor cu ori-ce preț.

Chiar astăzi este greu a stăpâni elementele frămîntate de o adîncă nemulțumire: în ziua, când ele vor simți, că pozițiunea „statului“ e cătuși de puțin compromisă, în aceea și nimeni nu le va mai pute stăpâni.

Și de aceea „Pester Lloyd“ nu-i face bune servicii „statului“, când declară cu emfază, că „statul“ nu mai poate face „concesiuni.“

Un guvern prevădător le lasă oamenilor cel puțin speranța, că are să fie mai bine, că se va face ceea-ce trebuie neapărat să se facă.

Revistă politică.

Sibiu, 16 Februarie st. v.

Soartea proiectului de lege pentru reforma casei de sus se pare a fi tot aceea, care a avut-o proiectul de lege pentru căsătoriile mixte. Pentru-că, după cum ne spun foile opoziționale din capitala Ungariei, opozițiunea casei magnaților a câștigat până acum majoritatea membrilor pentru sine în contra proiectului. Și se afirmă chiar, că majoritatea aceasta într-o atîta e de puternică, încât nici eventualele desertări nu vor mai pute împedea respingerea proiectului guvernului. Altcum guvernul se sîlesce a atrage pe membrii casei magnaților și să li se pus multora chiar favoruri materiale în perspectivă. Toate înzadar! Pe magnați anevoe îi poate corumpe dl Tisza, — și noi fără cel mai mic scrupul putem să prevăstăm căderea proiectului în casa magnaților.

Diarul italian „Tribuna“ comunică pe lîngă cea mai mare rezervă o depeșă din Tunis, în vîrtutea căreia consulul francez se fi plecat în 24 Februarie în cel mai strict incognito spre Tripolis. Se vorbește de posibilitatea unei ocupări a Tripolisului de către trupele franceze și turcesci. Generalul Boulanger, care de present petrece în Paris, a primit îndrumări, ca să se reîntoarcă la Tunis. „Tribuna“ observă, că Mancini ar fi avut cunoștința despre lucrurile aceste, și că Menabrea ar fi cerut în zilele din urmă deslușiri dela domnul Ferry, care a desmintit cu desăvîrșire sciriile aceste.

Despre rezultatul desbaterii asupra votului de blam, propus în contra domnului Gladstone pentru politica sa egipteană, încă nu ne-au sosit sciri pozitive. În Anglia oamenii se îndoiesc, că declararea lui Gladstone va ave rezultatul dorit. Mulți liberali se exprimă, că dacă trebuie odată să se facă o politică energică, atunci aceea trebuie condusă de alți diplomați, nu de așa unul, precum e actualul ministru. E

primejdios a concrede o acțiune mare unor politici nehotărîți, precum e și Gladstone și Derby. E întrebare numai, că numărul acelor liberali, cari pretind o politică energică, destul e de mare pentru a da ajutor conservativilor, ca să ajungă la majoritate.

Publicarea exclamărilor generalului Gordon firesce a potențiat indignățiunea națională în contra domnului Gladstone; aceasta se va mai potenția încă prin cartă vînetă cu privire la Guinea-nouă. Deoarece cartă aceasta adevăresce, că soartea Angliei în Egipt ar fi putut fi cu totul alta, dacă Gladstone s'ar fi pus de timpuriu încă în conțelegere cu Germania. Anglia a întrelăsat aceasta, ear' Bismarck a făcut dispozițiuni cu privire la arangiamentul seu cu Franța. Cabinetul Gladstone caută acum după toate mijloacele spre a repara, ce se mai poate repara — e însă prea târziu!

În cartă vînetă se privește o adevărire a presupunerilor de mai înainte, în urma cărora arexista între Germania și Franța convențiuni, cari garantează o acțiune comună ad hoc. Publicarea cartei vinete în stadiul de față al perplexităților engleze, e un act așa dîcînd absurd al guvernului, sporînd numai aceste denunțări de sine materialul de acuză în contra politicii domnului Gladstone.

Pentru relațiunile dintre Franța și Germania e caracteristic și aceea, că diarul „Tems“, care stă foarte aproape de oficiul de externe francez, admonicează pe studenții francezi, de a renunța la meetingul, prin care au plănuit a protesta în contra vorbirii profesorului Dernburg cu privilegiul comerșului studenților din Berlin, și în contra atacurilor unor diare.

Voci de peste Carpați.

După-ce am trecut prin procesul de presă ce ni s'a intentat și prin năvala dată de diarele maghiare asupra noastră, trebuia neapărat să se accentueze și dușmănia unei părți din colegii noștri români asupra noastră.

Ocaziune pentru aceasta a dat articolul, prin care am arătat nimiciniua „comitetului iredentist“ din București, dacă s'a înființat în adevăr un asemenea comitet.

Diarul de curînd înființat „Drepturile omului“ ne atacă pentru aceasta, — un lucru altfel firesc, — cu o vehemență, care ne face onoare, care însă prin vehemența lui ne scutesce de datoria de a ține seamă de el.

Un alt diar, „Lupta“ din Iași nu rămâne mai jos de colegii din București, el însă e mai obiectiv.

Reproducem din el următoarele:

„Nisce diare din țeară anunțaseră că s'a format la noi o societate iredentistă cu un comitet de acțiune. Atât a trebuit patriotice „Tribuni“ pentru-ca să facă cele mai mișlesci declarații de supunere către Unguri.

„Aspirațiile generoase și patriotice ale unora din Românii de dincoace, „Tribuna“ le numesce „secături“; pe noi toti Românii de aici, ne numesce o adunătură de elemente disparate prin origine și creștere; veleitățile de independență și de deșteptare unitară națională, le taxează ca ceva rușinos „care compromit buna reputație a neamului nostru“.

„Mai mult, „Tribuna“ cu o înjosire la nivelul robilor ce nu înțeleg măcar ce este liber-

tatea, dar' încă se mai aspire după ea, ne spune care este și trebuie să fie aspirațiile atât ale Românilor din Transilvania, cât, ceea-ce e și mai grav, și ale noastre proprii. „Românul atât aci cât și peste Carpați, dăce „Tribuna“, nu umblă după idei, el vrea să aibă hrana de toate țările, adăpostul lui sigur și țigă lucrării pacifice, nu-i trebuie nici un drept, dacă le are pe acestea“.

„După această înjositoare profesie de credință, „Tribuna“ sfinșese articolul prin a declara, că cu „Ungurii voesc ei să trăiască și dacă nu vor pute reuși să trăiască bine cu ei, „atunci vor rămân de rușine“ . . . !

„Este curioasă ideea ce cei dela „Tribuna“ își fac despre demnitățile neamului românesc; a fi demn, după ei, înseamnă a fi lacheul și sclavul Ungurului, a compromite demnitățile, este atunci, când are cineva porniri de independență și cerbicie!... Cât de jos trebuie să fie cineva în caracter și în patriotism, ca să vorbească astfel... „Voiți să trăiți cu Ungurii și numai cu Ungurii? Să vă fie de bine, decât atunci scoateți țiarul în ungurese și nu mai vorbiți în numele Românilor.

„Câtă deosebire între asemenea ființe poltroane și degenerare și între atitudinea viguroasă și patriotică a Croaților!..

„Rușine și ear' rușine.
„Declarăm că de acum înainte „Tribuna“ încetează pentru noi de a mai fi un țiar românesc.“

Lăsăm să răspundă la aceste alți colegi ai noștri, tot din România, și anume nu din rîndul „mercenarilor condeiului“, ci din al celor ce nu susțin actualul guvern.

Aflăm, înainte de toate în numărul dela 14 Februrie v. al foi „Orientul Român“ din Galați următoarele:

„La granițele noastre se petrec lucruri grave, cari nu trebuie să scape din vedere nici unui Român iubitor de neamul său.

„Pre când noi ne pierdem și cu și din viața noastră în certe personale și, aruncându-ne unul altuia în față epite, cari de cari mai grațioase, ne micșorăm valoarea morală în fața poporului nostru și deosebi în fața străinilor: poporul maghiar, divizat în mai multe partide, lucrează într'un singur gând la desnaționalizarea poporului românesc de peste munți.

„Societățile literare române se închid fără multe formalități. În scoalele române confesionale, fundate prin donațiuni și contribuțiuni particulare, se impune limba maghiară. Scoalele sătesci, întreținute de comunele românesci, se maghiarizează. Fundarea de scoale române chiar prin contribuiri particulare se împedecă, refuzându-li-se autorizarea; ear' din fondurile statului, în cari își varsă punga și trei milioane de Români, nu numai nu se ajută o singură instituțiune de cultură națională, dar' se fundează școli și se întrețin societăți pentru desnaționalizarea Românilor . . . cu banul poporului românesc statul corupe — sub titlul de premii — pe învățătorii sătesci, cari lucrează la desnaționalizarea copiilor români. Funcțiunile statului sînt un apagogiu pentru Maghiari; Românul ca Român nu poate ocupa nici un serviciu al statului.

„Justiția ungurească este numai pentru Unguri; Românul nu poate avea dreptate din moment, ce nu-i este permis a se apăra în limba lui, din moment ce judecătorul nu-i scie limba.

„Țiaristica română de peste Carpați e indignată la culme de modul aproape barbar cum e tratat Românul în propria sa țeară; dar' țipelele țiarelor măresc furia despotismului maghiar și înăspresc măsurile de desnaționalizare și asuprire . . . ele sînt luate drept pretext, că Românii gravitează în afară.

„Dar' cine caută oare fericirea în afară de cât acela, care nu o poate avea în casa sa?

„Și dacă ei ar gravita, cine oare ar fi culpabilul, decât aceia, cari nu permit Românilor a fi fericți acasă la ei?

„Și cine oare e criminalul, cel ce ar dori a scutura jugul sclăviei, sau cel ce în secolul luminei nu se mulțumesc a se hrăni din sudoarea și sângele unui popor, ci tind a-l ucide, a-l extermina din charta Europei?

„Dela 904, de când nefericita Transilvanie a primit în sânul se pe nobilii oaspeți, neche-mați, poporul românesc de aci n'a fost mai rău batjocorit, ca astăzi, în secolul naționalităților.

„Maghiarii în furia șovinismului lor au pierdut ori-ce simț de dreptate; ba sînt atât de orbiți,

încât par a nu vedea, că înșiși își prepară mormântul . . .“

În același sens se pronunță și „Românul“ organul decanului presei române:

„De mult, adese și chiar mai deună-ți, mărturisiram aci, că recunoaștem și admirăm patriotismul Ungurilor.

„De mult asemenea am și adese Ungurilor, în dese convorbiri ce avurăm pe atunci cu dînșii, că expun patria lor la mari pericole, stărînd în a face concista celorlalte naționalități, prin puterea brutală.

„Au triumfat Ungurii prin patriotismul lor, prin multele și necurmatele sacrificii, ce au făcut și prin multele și gravele loviri, ce au cădat pe imperul Austriei.

„Și, după isbînda lor, dăserăm adese aci Ungurilor, și une-ori și prin graiu: acum că ați triumfat vă vine și mai lesne să vedeți pericolele ce vă încungiură și cari amenință Orientul, și mult mai lesne să întindeți o mână într'adevăr frățescă naționalităților, mult mai lesne să le cuceriți mintea și inima, prin dreptate, prin egalitate și prin identitatea intereselor.

„Monarchia austriacă are Italiani, Români și 17 milioane de Slavi.

„Austria a început să înțeleagă bine situațiunea și tinde mereu a transforma imperul într'o confederațiune, în care naționalitățile să fie legate între dînsele prin dreptate, prin libertate și prin identitatea intereselor.

„Cum oare Ungurii nu s'au convins încă, că urmînd de a impune cu sila maghiarismul își pierd în această lucrare cele mai prețioase puteri și silesc astfel naționalitățile să-i urească și la și de cumpănă să se ridice împreună contra lor?

„Ei, cari au preferit a vorbi latinesc pentru a nu vorbi nemșese, cum nu înțeleg, că Slavii, și când va veni cuțitul la os chiar Români, mai lesne vor vorbi rusesc, pentru-ca să-și răsbune de Unguri, decât unguresc?

„Ungurii sînt bărbați politici. Când pasiunea maghiarismului nu-i orbesce, ei vîd și înțevîd evenimentele politice, prezente și viitoare. Cum dar' nu vîd că, cu toate solemele făgăduințe pentru menținerea păcii, este peste puțină chiar făgăduitorilor de a se ține de cuvînt?

„Pe ce temelie aședat-au acum pacea generală, puternicii făgăduitori? Pe aceea, a prea puternice armate germane, în virtutea căreia cei trei imperatori se întîlniră și se înțeleseră la Schiernievițe.

„Stărîm a crede, că toți sciu că, ori cât de puternice sînt învoirile aședate pe mînunchiurile baionetelor, ele sînt cu totul trecătoare, îndată-ce nu este deplină identitate de interese. Vine o și, în care interesele deslipesc mînunchiul baionetelor, ori cât de bine aședate ar păre ele că sînt.

„Negreșit că nu putem să ce învoire să făcut între cei doi sau cei trei imperatori; înțevderat însă este pentru ori-cine, că învoire să făcut.

„Urmărind interesele și logica lor sîntem asemenea foarte dispuși a crede, că Peninsula-Balcanică, fiind preste puțină de a rămâne astfel precum a tcluit-o congresul dela Berlin, regula ei s'a refăcut în conferența dela Schiernievițe.

„Tot din acest punct de vedere sîntem tare dispuși a crede, că ducele d'Abrantes are dreptate când dăce:

„Când cercetează cineva, cum congresul dela Berlin a dat Austriei Bosnia până dincolo de Mitrovița, prezidența conferenței celor patru pentru legarea căilor ferate turcesci, poliția coastelor Muntenegrului și comisiunea rioreană a Dunării, pare înțevderat, că înțelegerea celor două imperii s'a preocupat de soarta Peninsulei-Balcanice, și este greu să nu se iee în considerare eventualitatea cea mai neliniștitoare dintre toate pentru un spirit patriotic: — împărțirea Turciei făcîndu-se în același condițiuni ca și împărțirea Poloniei.“

„Dacă dar' se va fi făcînd o asemenea învoire — ce pare foarte logică — cred oare Ungurii, că prin opunerea lor vor isbuti să împedecă pe Germania, pe Austria, cu milioanele ei de Slavi, și pe Rusia, de a pune în lucrare a lor toameală? Dacă au această credință, admirăm încrederea ce au în patriotismul și în armata lor; afirmăm însă, că toată lumea va dăce, cu noi, că această speranță este cu totul ilusorie. „Slavii sînt cu Austria, pe cât timp li se va recunoașce deplină lor autonomie. Alegerile cari se vor face în vara viitoare vor da o majoritate și mai mare naționalităților din Austria,

cari luptă pentru drepturi egale ca cele acordate Ungurilor.

„Armata ungară este negreșit vitează, patriotă, dar' ea se compune acum, după sistema cea nouă, și de regimente din celelalte naționalități. Cum dar' pute-va ea să lupte, cu sorți de isbînda, contra tuturor naționalităților din Austro-Ungaria, dacă Ungurii vor stărî a le jigni, a le lovi în drepturile lor în loc de a căștiga a lor iubire și frățietate printr'o deplină egalitate pentru toți cei din regatul sfîntului Stefan?

„Cât despre noi, cu mare durere afirmăm, că dacă Ungurii nu vor intra — și încă cât mai curînd — pe calea egalității și a frățietății, rău vor face naționalităților, rău vor face Austriei, dar' mai mult decît toți ei vor suferi, căci vor sili pe toți în contra lor a se ridica.

„Să sperăm însă, că pericolul fiind înțevderat, vor înțelega în fine și viteții noștri vecini că salvarea, pentru toate naționalitățile în genere și în parte pentru cea ungară, este numai în legăminte de egalitate și frățietate cu naționalitățile din Austro-Ungaria, și că vor intra îndată pe această cale cu sinceritate și cu credință.

Speranța noastră se întemeează încă pe înțevlept și căldurosul apel ce a adresat Ungurilor prin discursul seu dl Rieger, capul necontestat al partidei naționale cehece.

„Ea se întemeează pe cuvintele rostite în parlamentul austriac de Polonul comitele Adalbert Dzieduszycki în favoarea drepturilor Rutenilor din Galiția.

„Ea se întemeează în fine pe cuvintele dăse în camera din Pesta de către renumitul scriitor ungar dl Mauriciu Jókai, în privința nedreptății Ungurilor contra naționalităților nemaghiare din țeară.

„Nicăiri, dăse dl Jókai, puterea brutală n'a putut să-și stabilească o domnire dănuitoare. Acoperiți cu pei de tigris și cu fer am cucerit, în secolul al 9-lea, câmpiele Dunării, și ne servim astăzi cu aceleași arme pentru a ne păstră pozițiunea ca minoritate domnitoare în această țeară.

În secolul al 19-lea pelea de tigris s'a pierdut farmecul și șorțul lucrătorului are drept la mai mult respect.

Dacă voim să recucerim Ungaria, numai prin lumină, prin știință și mai cu seamă prin împăciuire putem spera să ajungem la acest scop.

Să încetăm de a sili prin apăsare pe Slavii din Ungaria de a deveni inimizii noștri neîmpăcați; să lăpădăm rolul de temnițar nedemn al unui popor care nu disperă de viitorul seu.“

„Cu toate că dl Jókai a uitat pe Români, totuși îi strîngem mîna cu frățietate și în interesul Ungariei și a celorlalte popoare, poftim din inimă, ca cuvintele sale să devină noua evanghelie a națiunii ungare și a tuturor popoarelor din Austro-Ungaria și din Peninsula-Balcanică.“

Să fie convinși frații noștri de peste Carpați, că prevedem și noi primejdia ce ne amenință, că vom sta la locul nostru luptînd cu hotărîre, pentru-ca s'o preîntîmpinăm și să ferim țeara și neamul nostru de nenorocire și că nu ne vom retrage decît atunci, când ne vom fi convins, că în adevăr conflictul dintre noi și Maghiari nu se poate rezolva pe cale pacinică.

Slăbim din și în și în credința, cu care ne-am început lucrarea, tot n'am pierdut însă speranța, că în cele din urmă se va pute produce apropierea atât de mult dorită între Români și Maghiari, căci sînt mari interesele, care o impun.

Voci simpatice.

Cu o activitate febrilă lucră societatea maghiară la îmulțirea nației maghiare. Nu tocmai lucru surprîndător această pornire desperată a societății maghiare, de oare-ce sîntem îndatînați din țările bētrâne cu ospitalitatea ce ni se oferă intrînd în sânul națiunii maghiare. Ca oameni cinstiți însă ne indignăm pentru presumpțiunea, că am pute să ne desbrăcăm de omenia de a rămâne ceea-ce sîntem și privim ca o calumnie încercările de desnaționalizare ce se fac în mijlocul nostru ca și când între noi ar pute să fie elemente dispuse a renunța la originea lor. Pot să fie între Maghiari îndată ce ar scăpa dela puterea ce din întemplemente o au, să poate să-și renege Ovreurul trecutul pentru un interes

până ce acesta ține: pot să o facă aceasta popoare mici, cari privesc în fața unui viitor nesigur. Nu o putem și nu sîntem dispuși să o facem noi aceasta, popor de un trecut — deși nefavorizat, dar' cîstit — tocmai acum, când timpurile ne promit un viitor oare-care. Aceasta trebuiau să o scie cu deosebire Maghiarii, cu cari am trăit veacuri întregi — aceasta trebuie să o povestească cei ce o sciu celor ce nu o sciu.

Credeam că în maghiarisarea naționalităților nemaghiare mai cred astăzi, când s'au schimbat mult vremile, numai oamenii ce-și caută pînea prin șovinism, cel puțin eram de convingerea, că baremi organele de frunte guvernamentale din Budapesta nu se vor lupta pentru o cestiune desperată. Vine însă și „Nemzet“, organ de frunte guvernamental din Budapesta, și ia a mână cauza reuniunii de maghiarisare din Cluj năvălind asupra reprezentanței comitatense din comitatul Bistrița-Năsăud.

În numărul dela 26 n. l. c. edițiunea de seara, numitul organ serie un prim articol, pre care îl reproducem în traducere precum urmează:

„Nici aceea nu e aparență de desprețuit care s'a ivit în congregația comitatului Bistrița-Năsăud. A protestat în contra reuniunii de maghiarisare din Cluj reprezentanța unui comitat întreg, primind — și maghiarimea în minoritate a tăcut, din ce cauză, încă nici acum nu se poate explica — propunerea, că corpului funcționarilor comitatensi i se interzice promovarea și spriginirea reuniunii. Ca motivare a dat vre un patriot român fără nune expresiune „indignațiunii“ sale, că astfel de mișcare se intrude încă și în administrațiune.

„În lipsa de rapoarte mai detaliate ne facem numai condiționat observările asupra acestei aparențe scandaloase și le susținem numai într'atîta, încât raportul pe scurt croit reflectează fidel cele întemplate.

„S'a întemplant așadar' în Ungaria, că o mișcare națională maghiară, pe care o începe societatea fără de nici o presiune și fără de nici o siluire, chiar și numai pentru cererea de pornire și spriginire se numesce „intrudere“ în reprezentanța oficioasă a unei jurisdicțiuni maghiare, deoare-ce la acești domni și a cere e un atentat, a fi Maghiar, a susține elementul maghiar — ceea-ce e foarte de lipsă în părțile ardeleni, unde în unele locuri românizarea se extinde de decenii — și a se desvolta — va să dăce a desțepta indignațiunea acelora, cari trăind între barierele statului maghiar, sînt datori acestuia cu obligamente și fidelitatea cetățenească și se împărtășesc de scutul, apărarea și binefacerile materiale și morale ale aceluia! Nu e oare aceasta și în sine un fapt revoltător de spirit, nu dovedesce el oare, că la noi există o astfel de libertate, care permite nu numai în secret, dar' și pe față, ba face chiar posibilă răspîndirea pasiunilor dușmane statului și națiunii și realizarea acestora? Dar' și mai mare ponderositate are împregiurarea, că cutezanța oarbă a acestor elemente merge până în a dovedi dușmănie și indignațiune în contra desvătării și validității naționale maghiare chiar și atunci, când aceasta se prezintă și voiesce să progreseze pe cale socială și cu mijloace sociale. Aceste le exploatează naționalitățile în favorul lor cu cea mai deplină libertate încă și cu folosirea de influențe și mijloace externe . . .“

Articolul continuă:

„Astfel dar' e clar că patrioții ultra-români și săsesci explică astfel egalitatea de drepturi, — pe care s'au îndatînat a o folosi ca acoperitorul tuturor nisuințelor dușmănoase națiunii maghiare și adese-ori chiar dușmănoase statului, — că pentru dînșii, element în minoritate și necapace de constituțiune și susținere e vrednicie aceea ce pentru națiunea maghiară care a constituit și susține statul e o „faptă vrednică de indignare“ și „intrudere.“

„Așa credem că paralela aceasta mică e cu desvătărire destulă, pentru a scoate la iveală cea măsură de cutezanță oarbă și vĕtĕmare, de care a fost lovită națiunea maghiară în sânul unui municipiu maghiar — dacă telegrama cea scurtă în faptă a reproduc sincer situația și cele întemplate. Aflăm de tot firesc, că prefectul (tōis-păn-ul) a protestat și apelat în contra unei hotăriri, care s'a adus pe basa unor astfel de motive cu scopul, de a opri direct pe organele

unui municipiu maghiar dela spriginirea pe cale socială a unei mișcări, care țintese la întărirea naționalității maghiare. Așa ceva — abstrăgând dela ofensa națională — e și ilegal, deoarece restrânge pe funcționar în libertatea sa de activitate afară de oficiu.

„În hotărârea aceasta și îndeosebi în motivarea ei se manifestează ura de naționalitate și încrederea prea mare de sine, și o astfel de hotărâre și motivare e în stare nu numai a arăta măsura acelei ure, care e capace de așa ceva, ci și a acelei libertăți, care face posibil așa ceva. Se sperăm însă că acest mic intermezo nu va rămâne fără rezultate și fără învățătură. Sperăm îndeosebi aceea, că aceia, cari sunt capabili de o astfel de motivare nu se vor îmbucura de imunitate, că hotărârea vătămătoare nu va rămâne nici pentru un moment în valoare, și că pe de altă parte din aceasta putem trage învățătură pentru tot ceea, ce trebuie să facem. Pentru că, — ca să reflectăm și la reforma casei de sus, care chiar acum se află sub dezbateri — congregațiunea comitatului Bistrița-Năsăud a adevărit, că ce vorbiri patriotice s'ar pute auzi cu privilegiul alegerilor de membri în casa de sus dacă s'ar realiza planul opozițiunii. De altă parte putem vedea, că astfel de agitații nu ne e permis a mai suferi nici într'un for și nici într'o formă, agitații, precum ni le-au prezentat adunarea respectivă, cumcă acele au fost numai prezentări o scim, și despre aceea cumcă acele, dacă nu vom lua măsuri potrivite, se pot și continua și pot avea și urmări mai mari, sântem pe deplin convinși“.

Noi scim că Maghiarii nu se deosebesc unii de alții, dar' ne mirăm că Maghiarii din Ungaria pot privi ca serioase copilăriile fraților lor din Ardeal, sciind bine că îi compromit în ochii lumii întregi!

Cronică.

Parastas pentru Horia, Cloșca și Crișan. Astăzi fiind aniversarea a suta a morții conducătorilor revoluțiunii dela 1784, s'a celebrat atât aici în Sibiu, cât și în alte părți ale țerii, parastasul pentru odihna sufletească a celor periți în acea revoluție de dureroasă amintire și în deosebi pentru vecinica pomenire a jertfiților Horia, Cloșca și Crișan.

Deputațiunea trimisă din partea consistorului arhidieceșan la tron în cesțiunea ajutorului „împărătesc“ va pleca numai mâine la Viena, și deoarece pregătirile cerute abia astăzi se vor termina.

Zăpadă. De prin începutul lui Decembrie anul trecut pământul a fost lipsit de haina albă a iernii. Astă-noapte a căzut însă zăpadă în acest ținut.

Academia română va ține prima sa ședință din acest an Luni în 2 Martie n. sub președința Regelui României.

Din publicațiunile Academiei Române au apărut: 1. Hurmuzachi, documente privitoare la istoria Românilor, vol. IV. partea II-a. Cuprinde documente adunate din arhivele de stat din Veneția cu privire la anii 1600—1650. Prețul 40 lei. 2. Hurmuzachi, „Fragmente zur geschichte der Romänen“, vol. III. Cuprinde istoria Principatelor române dela moartea lui Mihai Viteazul până la Constantin Brâncoveanu. Prețul 8 lei. 3. Analele Academiei Române, Seria II. tomul VI, 1883—1884. Secțiunea I. Procesele verbale ale ședințelor ordinare din anul 1883—1884 și din sesiunea generală din 1884. Prețul 2 lei. 4. Analele, Seria II, tom. VI, 1883—1884, Secțiunea II. Memoria și notițe. Prețul 4 lei. 5. Gr. Ștefănescu, Eutomologia română. Coleopterele de pe domeniul Broșteni din județul Suceava. Prețul 40 bani.

Societatea de maghiarizare din Cluj. Comisiunea încredințată cu prelucrarea statutelor acestei societăți a ținut în 26 l. c. n. ședință. Dr. Ludovic Felméri a cetit adresele de aderare. — Acum ori — nici odată se va înmulți nația maghiară. Vorba e însă, că patrioții însuflețiți au uitat de primejdia ce amenință apoi existența *geneticilor Maghiari*, căci vor trebui să împartă slujbele statului cu frații lor neofiți.

Ear' reprezentanți ai artei „maghiare“. Cetim în „Pester Lloyd“, că comisiunea examinătoare pentru arhitecți s'a organizat decâtă ministrul de comerț ung. reg. precum urmează: Președinte: arhitectul Nicolae Ybl; membri: Iosif Amon, Ioan Bobula, Victor Czigler,

Leopold Dötzer, Alois Hauszmann, Ludovic Hofhauser ect. etc. și notar: concipistul ministerial Alexandru Lederer. În chiar același număr alui „Pester Lloyd“ aflăm, că în opera „maghiară“ din capitala Ungariei s'a reprezentat „Trabadurul“ prin următoarele persoane: Doamna Wilt, d-șoara Bartoluci și domni Peroti și Bignio.

Și apoi mai dăcă cineva, că nu există o cultură specifică maghiară în lumea aceasta!

Capete înfălbentate. Un articol scris în „Budapesti Hirlap“ din incidentul adreselor de aderare primite de redacțiunile „Observatorului“ și „Tribuna“ ni se comunică din Budapesta cu adausul următor:

În una din zilele trecute mai mulți tineri români erau adunați la oala în unul din ambuteriile universității și conversau românesc, când eată că se ivesce un fiu de al lui Arpad și întreabă că: „care e Silvestru Moldovan, și de așa fi eu președinte la societatea studenților maghiari, vaș scoate pe toți Români afără din Pesta“. Am voit să-l capacităm, dar' înzadar. La întrebarea pusă, că aceea nu o va suferi ministrul-president, ne răspunde, că „nu e putere, care ar fi în stare să reziste în contra junimei maghiare, ma chiar nici D-șeu“, și apoi se depărtează cu acea promisiune solemnă, că în această privință, va lua cât mai curând pașii necesari.

Acesta e cas, care arată destul de lămurit, cât de superficială e majoritatea tinerilor maghiari.

D-l Silvestru Moldovan petrece în Cluj și ei îl caută în Pesta. Era un timp când tinerii maghiari universitari din Pesta trăiau pacinic, fără de a jigni cel puțin în public pe unul sau pe altul, astăzi nu mai e așa, căci aceea de a lovi meru în noi, a devenit pentru ei o patimă.

Lovească, nu avem nimic contra, suferi-vom și loviturile acelea, deși poate mulți se vor încovoia sub ele, dar' nici când apoi se nu pretindă dela noi, ca să-i iubim și să le fim la timp de grea cumpănă aceea, ce poate le-am fost în trecut.

Le-am spus și le spunem la toată ocașieuna franc, că sântem Români, și că am călcat pragul universității din Pesta, nu ca să ne facem Unguri, nici ca să ne învrăjbim cu ei, ci numai și numai, ca folosindu-ne de sciințele ce ne stau la dispozițiune, să putem deveni nișe membri folositori patriei, națiunii și părinților nostri, le-am spus, că noi vom să rămânem aceea ce ne-am născut, și nici când nu sântem nici vom fi dispuși a ne da de Unguri în modul, în care îl fac Jidovii și apoi a-i părăsi atunci, când mai mare lipsă ar avè de noi.

Noi ne-am făcut datorința de atâte ori, dacă nu ne înțeleg sau nu voiesc să ne înțeleagă, atunci nouă nu ne rămâne altceva, decât să stăm în rezervă cu paciința proverbială a Românilor și în ori și ce întemplan funestă, ne vom consola, că noi nu sântem cauzatorii. — Voila.

Expedițiunea tinerilor maghiari în Tonking. Sub acest titlu „Kol. Közl.“ de astăzi aduce scirea că între tinerii din Budapesta s'a pornit o mișcare serioasă de a se înrola în armata franceză pentru expediția în contra Chinei. Mișcarea a luat — după cum dăcăce numitul diar — o direcțiune serioasă „și până acum sânt vreo 15 inși, cari nespăriându-se nici de calea lungă, nici de pericolele rășboiului, sânt gata a-și cerca norocul în șirurile armatei franceze în China“. Conducătorii legiunii au fost la consulul francez din Budapesta, care le-a spus în numele guvernului francez, că e gata a da fiecărui legionar câte 1000 franci, sub condițiunea însă, ca să fie cel puțin în număr de 30, la care cas vor fi expediți pe spesele statului francez în Paris, de unde îi vor expeda mai departe în vre-un regiment comandat la China. — Căle bună!

Cutremur de pământ în Timișoara. „Luminatoriul“ dela 27 Februarie n. ne spune, că în 26 Februarie seara înainte de 9 oare s'au simțit în toată Timișoara două vibrațiuni vehemente provenite din un cutremur de pământ mai îndepărtat, ceea-ce a produs spaimă în multe familii din oraș.

Urși. În 25 l. c. n. un țeran român din Buzeu a adus un urs de o mărime uriașă în S.-Szt.-György. Ursul a fost ucis de țereanul român cu cuțitul.

Convenția comercială dintre Austro-Ungaria și România. Comercianții, industriașii și proprietarii din Focșani și din județul Putna au adresat corpurilor legiuitoare române un memoriu privitor la denunțarea convențiunii comerciale cu Austro-Ungaria. Eacă concludsiunea acestui memoriu:

„Propunem, dăcă autorii memoriului, următoarele reforme:

1) Încetarea convențiunii comerciale cu imperiul austro-ungar, și adoptarea tarifului vamal protecționist în toată accepțiua cuvântului, pentru tot ce avem și este posibil să avem drept producțiune naturală.

2) Înființarea unui birou de statistică a producțiunii naționale.

3) Organizarea camerelor de comerț cu secțiuni pentru fiecare ramură de industrie, pe cât se va putè.

Societatea agricolă, de curând constituită în Bucuresci, are scopul de „a lucra la desființarea tuturor obstacolelor, cari împedecă mersul agriculturii spre bine“ tinđend la: „Întemeierea și lășirea reală a instrucțiunii agricole prin sate. Aplicarea în mod eficace a poliției sanitare rurale. Înmulțirea și îmbunătășirea căilor de comunicațiune. Perfecțiunea sistemului general de cultură vegetală și a creșterii vitelor. Întroducerea industriilor agricole. Eșfințarea transportului pe liniile ferate. Atragerea capitalului către întreprinderi agricole. Siguranța reciprocă a transportului. Construcțiunea cheiurilor și înființarea de dokuri. Restringerea drepturilor de cărciumi. Înființarea de ferme model. Înmulțirea șilelor de lucru prin dedarea sătenilor pe timp de iarnă la meșșurguri ușoare. Degrevarea proprietății rurale de sarcini excesive, și repartițiunea acestor sarcini și asupra averii mobiliare. Înfrânarea hoțiilor de vite și asigurarea lor contra perderii. Prelungirea în mod general a termenului de arendăire a moșilor. Drenarea și irigarea treptată a pământurilor. Canalisarea rîurilor pentru navigație. Fertilisarea țarinelor. Ținerea unei comptabilități minuțioase și exacte în exploatare. Armonia dintre proprietar, arendaș, sătean ș. a.“

Archiepiscopul romano-catolic din Bucuresci, Monsignore Paoli a reposat în Viena.

Atentat în contra ministrului de comerț al Franciei. La 25 l. c. n. un individ numit Baltazar a dat ministrului de comerț Rouvier două lovituri de punni când a eșit acesta din cameră. Ministrul i-a răspuns instictiv cu două lovituri de picior, în urma cărora Baltazar a căcut la pământ. Atentatorul e un consăngean depărtat al ministrului și de mult îl tot năcășia pe ministrul Rouvier cerându-i o funcțiune și bani. La noi ar fi primit de sigur și slujbă și bani. Baltazar a tost arestat.

Desvélirea statutei lui Ledru-Rollin a avut loc în Paris în fața unui public foarte numeros. Între cei preșenti se aflau și ministrii Waldeck-Roussau, Tirard și Rouvier, mai mulți deputați și senatori. Floquet, Madiere-Montjan și alte persoane au ținut discursuri, numind pe Ledru-Rollin părintele sufragiului universal. Discursurile au fost primite cu vii aplause și cu cuvintele: Trăiască Republica! Serbarea s'a petrecut în deplină ordine.

Varietăți.

(Puterea celor mici.) *Termiții* sau așa numitele furnici albe — o sectă de furnici sburătoare, — cari viețuesc în zonele tropice sânt în unele țeri adevărată calamitate. Aceste furnici se disting de celelalte prin mărimea lor și prin locașurile ce-și clădesc — adeseori în o înălțime de 3—5 metri. *Termiții* inundă cu cetele loquinte ale oamenilor, dărimă case întregi prefăcând în fărână grindile și tot materialul de lemn pe din lăuntru. Aceasta o face cu atăta isteșime, încât nici odată nu se observă primejdia până în momentele ultime. Numai ferul, peatra și sticla resistă pustiirii lor. Furnicile aceste au fost importate în Europa pre la sfârșitul veacului trecut cu corăbiile străine. Se află în Europa cu deosebire prin Franca, Italia și Spania, unde s'au înmulțit îndată și au început a pustii. Existența lor în Europa nu s'a aflat până-ce în *Rochefort*, în Franca, s'a surpat deodată o casă, ale cărei grinți au fost măcinate de *Termiți*. Guvernul a luat măsuri de a-și stărpi. La cercetarea făcută s'a dovedit, că stejarii destinați pentru construirea corăbiilor de rășboiu sânt mâncați de aceste furnici, o mulțime de case au trebuit să se repareze în grabă, pentru-ca să se nu se surpe. Archivele marinei au fost scăpate de aceste insecte numai după-ce s'au închis în lădi de fer. În un pensionat de fete din *Rochefort* precând ședeau la masă și prădăiau s'a trezit toată societatea cu masă cu tot în pivniță — mâncaț fiind padimentul de *Termiți*; tot în acest oraș amenințau cu surpare o mulțime de clădiri devastate de această specie de insecte. Corabia de rășboiu franceză cea mai mare de pe timpul lui Napoleon I, „Le Genois“ a fost devastată de furnicile numite *Termiți* și s'a vândut apoi ca lemne de foc. *Termiții* au ajuns și la *Schönbrunn* la Viena. Aci au început a devasta florăriile astfel, încât una dintre florării a trebuit clădită din nou. Aceste furnici au un corp mic și delicat abia în lungime de 9—16 milimetri. Ceea-ce le face așa primejdiuoase, e mulțimea lor. În urma măsurilor ce s'au luat în contra lor, *Termiții* au dispărut mai de tot din Europa.

(Opium.) Planta (*Papaver somniferum*) din care se pregătesce opium se cultivă în cantitate mare în districtele Benares, Patna și Malva din Hindustan. Cultura macului, din care se pregătesce opium, e împreunată cu greutăți mari recerând o grijă mare. Pământul trebuie curățit foarte adeseori, udat, săpat cu îngrijire. *Papaver somniferum* fiind o plantă foarte gingașă e foarte adeseori nimicită de vânt, ploii grele și grindină. Această plantă înflorește prin luna Februarie, ear' după trei luni sêmînța e coaptă. Împunsătura gămăliei se face cu 2—3 săptămâni mai înainte îndată-ce aceste sânt învélite cu o pulvere alburie. Mănunchiul cuțitului de împuns se învêlesce cu bumbac, pentru-ca să nu vătème planta. Împunsătura se repeteează în trei zile succesive. Operațiunea aceasta se face în timpul dimineții sub rașele calde ale soarelui. Sucul de mac se scură în rēcœarea dimineții, ear' în a patra dimineată se caută planta, dacă mai lasă suc. Sucul scurs îngroșeat se toarnă în un vas cu uleiu de sêmînță de in, pentru-ca să se usce și apoi se preface cu mâna în pilule rotunde de câte 1—2 chlogr., cari au un diametru de 10—12 centimetri. Astfel se pun apoi aceste pilule în frunțe de mac și de tutun ca să se usce până când capătă o consistență încât se pot vinde. Astfel apoi se vinde opium în lădi de câte 20 chlogr. greutate prin agenți și trece apoi în comerțul public. Cultura macului nu aduce atăta câștig cât aduce cultura tutunului sau a trestiei de zăhar cari se cultivă cu mai puțină muncă. Comerțul cu opium e în mâna locuitorilor din Persia, Hindus și a altor neguțatori indieni, cari îl duc din Bombay și Calcutta în China.

(Pentru proprietarii de măgari.) Măgarul e un dobitoc folositor. Mulți s'ar folosi de acest animal indulgent, dacă nu ar avè un glas atât de neplăcut. Te face adese de rușine cu sbieratul lui și nu-ți dă răgaz să dormi. Mijlocul cel mai bun de a-ți astupa măgarului gura e: să-ți legi o peatră de coadă, deoarece-ce nu mai poate da nici un strigăt. Proprietarii de măgari se vor fi încredințat, că măgarul, de câte ori strigă, își ridică coada orisontal. Cel puțin în vremea nopții se poate aplica acest remediu: *Probatum est.*

Serviciul telegrafic

al
„TRIBUNEI“.

Budapesta, 28 Februarie n. Un diar de aici în limba germană a raportat că anarchiștii proiecteează un atentat în contra palatului presiidiului ministerial și că în urma acestora edificii ar fi foarte aspru învigitat decâtă polișiani; foaia pomenită a scris că și-ar fi primit împărțesirea dela un funcționar de poliție. Precum află „Ung. Post“ din parte autorizată, această scire e lipsită de ori și ce temeiu.

Procesul Verhovay. În afacerea cauțiunii Iuliu Verhovay depune că de aceea n'ar fi putut întregi cauțiunea sa, fiindcă s'au detras din ea pe lîngă amende de bani, la care „Függetlenség“ a fost condamnat, și spese de proces. Ce pri-vesce foaia apărută fără cauție, acusatul declară că încă în aceeași di, când Komjathy și-a retras cauția sa, el a insinuat cauția lui Csatar. S'a întemplat o întârșiere dar' fără vina sa. După-ce Persay a fost interogată s'a sfârșit procedura de probațiune. Procurorul așterne propunerea sa.

Londra, 28 Februarie n. Casa de sus a primit votul de blam contra cabinetului cu 118 contra 68 voturi, precând casa de jos a respins votul de blam al lui Northcote cu 302 contra 288 voturi. Cu minoritatea au votat 39 de Parneliști, și mai mulți liberali între cari Goeschen și Forster.

Director: Ioan Slavici.

Redactor responsabil: Cornel Pop Păcurar.

Extrase din foaia oficială.

Licitațiuni:

În 18 Martie a. c. la 10 oare a. m. realitățile vânduți...

Edicte:

Se provoacă toți aceia, cari au oare-cari drepturi...

Din partea tribunalului din Becicherecul-mare se...

Din partea judecătorei cerc. din Buteni (com. Aradului)...

Citațiuni:

Din partea judecătorei cerc. din Satulung se provoacă...

Din partea tribunalului din K.-Oșorheiu se provoacă...

Concurese:

Un post de scriitor la judecătoria cerc. din Titel...

Donț posturi de medici cercuali în comunele Albac...

Bibliografie.

Din

Biblioteca populară a „TRIBUNEI“

au apărut până acum:

- Nr. 1. Pădureanca. Novela de Ioan Slavici 12 coale...

- Nr. 5. Păcală și Tândală. Anecdotă de Silvestru Moldovan...

Celor ce cumpără un număr mai mare de exemplare...

Sciri economice.

Statistica drumurilor de fer. „L'Economiste français“...

Rețeaua ferată a lumii este prețuită că are o lungime...

Asupra acestor 92.168 de kilometri adăugați în cei 4 ani...

Cifra Mexicului este foarte remarcabilă. În Africa...

Toate aceste scăderi făcute și altele încă pentru...

face mai puțin de o cincime din totalul căilor ferate...

Dacă se consideră în total părțile lumii, se vede că...

Piața din Sibiu, 27 Februarie. Grâu Hectolitra 74—80...

Bursa de București.

Cota oficială dela 27 Februarie st. n. 1885.

Table with financial data: Renta amort. (5%), Cump., 94.—, vënd. 95.—

Bursa de Budapesta

din 27 Februarie st. n. 1885.

Table with financial data: Renta de aur ung. 6%, 4%, 5%

Bursa de Viena

din 27 Februarie st. n. 1885.

Table with financial data: Renta de aur ung. 6%, 4%, 5%

Publicațiunile „CANCELĂRIEI NEGRUȚIU“

în Gherla — Sz.-Ujvár. — Transilvania.

Opuri din edițiune proprie:

„Amicul Familiei“. Diar beletristic și enciclopedic-literar...

Amor și dincolo de mormânt. Novela de Ponson du Terail...

Cărticică de Rugăciuni și Cântări pentru pruncii școlari...

Șialte mulțimi de opuri din toate ramurile literaturii.